

BARANYI FERENC

DANTE, A CSALÁDFŐ

(RÉSZLET A DANTE GYÓNÁSA CÍMŰ CIKLUSBÓL)

*Családapának nem való, ki népét
családnyi-eggyé úgy forrasztaná, hogy
saját családja sínyli küldetését.*

*A költősors a költőnek csak átok,
mely hitvesének sorsában fogan meg —
világot megválthat, de nem családot.*

*Az életem szétosztható aranyhegy,
minek csak súlyát érzi az, ki hordja,
s ki, hozzákötve, véle egy úton megy.*

*Övéivel nem osztható a sorsa
annak, ki milliókkal osztja sorsát,
szeretetét elaprózván hozomra.*

*Ha ellökött is: otthonom az ország.
S száműzetés a kis családi fészek,
mely befogad, szívembe lopva gondját.*

*Ha feleségem tört szemébe nézek:
nagy bűnnek érzem minden csöpp erényem —
védőügyész az elfogult ígézet.*

*Mégis tudom: nincs arra már remény sem,
hogy asszonyomhoz olyképpen legyek jó,
ahogy őszinte szívvel rég ígértem.*

*S ha rám erényem újabb vétkeket ró:
megértik majd, mit senki meg nem élhet
a fiaim: Jacopo és Pietro.*

*A jóságom kegyetlensége mér meg,
s habár szokványos mértékem sosem lesz:
leküzdve áldott vonzását a vérnek*

egy népet vonzok átkozott hitemhez.

LEVÉL

Így lettél több, hogy hirtelen
más földre szálltam, mint sebes szél,
azóta minden vagy nekem:
honvágy és vágy egysége lettél.
Szigorú messzeség tanít
— mérföldeket szívemre számol —
felméri: hogyan gazdagít
szerelmet lényeggé a távol.
O t t csak részemmé tettelek,
mert jó és remekbeszabott vagy,
i t t lettél mindenem: veled
már a hazám is összeolvadt,
fölerősödvé ver szíved:
akár falum harangja, úgy döng,
a jászkunsági ég meleg
szemedbe gyűjtve csöpp azúrgömb,
a halk budai lombokat
már hangodon hallok susogni,
egész országnyi hangulat,
mit soraiból olvasok ki,
válaszutak keresztjein
sorsom-megváltó feszülésed
üdvösség már, a sejtjeim
szívébe hintett örökélet.
El nem vehet se fény, se árny —
a hiányod már hontalanság.
Ó, lányalakba gyűlt hazám
egyém vagy — s így egyém az ország.

Royan, 1967.

DEMÉNY OTTÓ

MEMOÁROK

Micsoda elnyűtt képlet — de igaz.
Megkeseredett szájú férfiak
s keményarcú, sötétnézésű nők,
a csúcson állva mind, ha visszanéznek
— micsoda ócska, sematikus képlet,
de hát igaz!
A nyomor sebes arca,
az éhezés, a verés, a kanális
— bűzeiben gyermekkoruk rohadt.
Csak nézz rájuk,
nézd szétvert arcukat,
hogy legyen mihez mérned a sikert.
Dühük, ádáz szomorúságuk